

testévé és vérévé. Ezzel egyben a kereszttáldozatot és a megváltás művét is elővételezi: „vizeskorsó bort zubogtat, bíborlángút, mint a vér”.

Dsida verse azt sugallja, amit a kánai menyegzőről évtizedek múltán XVI. Benedek ír Jézusról szóló könyvében: „Jézus arról beszél Máriának, hogy még nem jött el az ő órája. (...) Az »óra« közelebről »megdicsőülését« jelenti, amelyben egyetlen egészet alkotva kapcsolódik össze a keresztt, a feltámadás és Jézusnak az egész világra kiterjedő jelenléte az ige és a szentség által (...) Midőn Jézus (...) Máriának az ő órájáról beszél, ezzel a jelen pillanatot a kereszttitkával köti össze, mint megdicsőülésével (...) A kánai csodát így ennek az órának az elővételezése jellemzi, és belülről ehhez kapcsolódik.”¹

Az igazi menyegzőt Dsida versének tanúsága szerint is valójában Krisztus rendezi követőinek azáltal, hogy megváltói működésével Isten szeretetét jelenti ki az emberiségnek. Az, ami az utolsó vacsorán történik, Isten ember iránti szeretetének örök megpecsételése. Az úrvacsorában pünkösdtől fogva, mint Barsi Balázs írja, „az őskereszténység nem kevesebbet ünnepelt, mint komuniót, szentségi egyesülést”. És mint megjegyzi: „Ennek a misztikus nászának az ünneplése az egyház legmélyebb hivatása is.”²

A vers tehát sokkal többről szól, mint hogy Krisztus részt vesz egy emberpár házasságkötésén, és csodás módon gondoskodik az ünneplők asztaláról. Dsida Jenő verse művészi formában fejezi ki azt, amit Barsi Balázs — XVI. Benedekkel egybehangzóan — a következőképpen összegez: „A kánai csoda s egyáltalán Jézus részvétele ezen az esküvőn egy sokkal mélyebb valóságnak, Isten népe iránti szerelmének képe, Jézus Krisztus egész megváltói működésének összefoglalása. Hiszen itt szerepel először a János-evangélium központi gondolata: Jézus órája — a kereszthalál és a megdicsőülés, vagyis Isten szeretete végleges kinyilatkoztatásának órája —, melyet most anyja, Mária kedvéért előrehoz.”³

³l. m. 43.

¹Joseph Ratzinger / XVI. Benedek: *A Názáreti Jézus. I. A Jordánban való megkeresztelkedéstől a színeváltozásig.* (Ford. Rokay Zoltán.) Szent István Társulat, Budapest, 2007, 213.

²Barsi Balázs: „Tégy engem a szívedre pecsétnek”. *Elmélkedések az Énekek énekéről.* Sümeg, 2003, 45. és 28.

BALÁZS TIBOR

Röppálya

*Repülés rekedt belém, Uram,
mint kimondhatatlan szó, mint elhalkuló dallam,
mely lábaid elé hullana, ha hullhatna, valami
eszeveszett repülés szorult a szárnyaimba,
árnyaimba, melyek láthatatlanok, mint Te vagy
és miként Te voltál láthatatlan számomra,
teremtő Úristen.*

*Fikcionáltad nekem ezt a repülést, hogy
préselj be albumodba, Földed és megszentelt*

Eged közé. Mint kisgyermekem a pillangót,
ahogyan bepréselik a pillangószárnyakat
kihajított könyvem lapjai közé, úgy préselted be
Te is röptömet, Istenem, evilági és égi impériumod
közé, hogy egyszer majd feltárd a földiek előtt
titkos kollekciódat és szemükre
vesd, hogy lám, mennyire földhözragadtak, hogy
mennyire nincs szemernyi, rebbenésnyi álmuk,
amivel fölemelkednének, kijátszva kicsit a
gravitációt, de persze, hogy nem, nem a Te
elérhetetlen trónusodig, hanem csak addig, míg a
földi halandó szeme ellát, míg fel tudja
emelni szemeit, emeljük fel szemeinket az Úrhoz,
fel, tehozzád, Magasságos Úristen...

Repülés feszíti szét belülről valóm, már jártányi
erőm sincs, és KO-val leterítve sem bírok valami
végső helyet kikuckózni magamnak e Földön,
földeden. Szétszakít, belülről szakít szét, Uram,
ez a repülés, melyet Te felejtettél bennem,
valamikor, mint ahogy költőien elmerengő
kirurgus a műtét végeztével valamit
bennfelejt a kelléktárból.

Engedj hát fölszállanom, föl, egész Birodalmadig,
mely zord lehet, Uram, és kietlen, ezért teremtéd
magadnak a mi kis Paradicsomunkat. Kapard ki,
vájd ki, vagdosd ki, dobd ki belőlem,
szikéddel, lángpallosoddal ezt a szárnyalást, hadd
járjam békén a poros vagy havas földi ösvényeket,
utakat, Atyám, szabadíts meg engem ettől a
kényszerrepüléstől, ha meg nem jön össze, nem tudod
megakadályozni, adminisztratív nehézségekbe,
programhibába ütközik, nem illeszthető a
Mennyei Alkotmány egyetlen passzusába sem,
akkor vedd vissza, vedd vissza mélységed és
mámorod, vedd vissza mélységmámorom!

Akkor hadd legyek szemlélője egy röppályának,
mondjuk: pályafőnek egy nagykevélyi
tölgyfába dúcolt fészektől a Budapest Párkány utcai
mészárszék trancsírozó asztaláig, onnan pedig, a
bíborban fürdő trancsírozó asztaltól vissza,
vissza Tehozzád, Magasságos Úristen, Mennyei Atyám.